

GORIŠKI SLOVENEK

Naročnine:

Italijanska kraljevina:	
Celo leto	Lir 10.— = K. 25.—
Pol leta	" 5.— = " 12.50
Tri mesece	" 2.50 = " 6.26
En mesec	" 1.— = " 2.50

Oglasi:

Oglasi na tretji strani	Lir 1.— za vrsto
Oglasi na četrti strani	" 0.75 za vrsto
Mali oglasi	" 0.05 za besedo
Znižane cene za letne naročnike.	
Posamezna št. 10 cent. ali 20 vin.	

Izhaja vsako sredo in soboto.

Uredništvo in Upravništvo: Via Carducci št. 10, II. nad.

Goriški Slovenci!

Dan medmirja je bil resnično konec vojne. Zmaga zaveznikov je popolnoma zagotovila vsim narodom sveta, tedaj posebno onim ki so bili že dolgo časa del avstro-ogarske Monarhije, svobodni napredek in da vsak se sam za se napravi svojo bodočnost. Da se pride do tega namena, mora poznati vsaki narod v prvi vrsti svojo realno in sedajno situacijo, svoje zasebne potrebe in mora poznati dobro pot svoje bodočnosti. — Nam Slovencom, in posebno nam goriškim slovencom, je li dobro zmanjano ono veliko vprašanje katero je v najbližji dotiki z našim življenjem?

Izvanredni dogodki zadnjih štirih letah, v katerih smo bili pogrebeni, nam niso gotovo dovolili misliti na to vprašanje in toliko manj izpolniti ga. — Od druge strani danes, ko je svet rešen od največje vojne ki se naši v zgodovini, in nujno potrebuje in gleda da pride čim prej do narodnega reda, gre se za življenje da človek vidi jasno svoje potrebe, da postane trdne volje za izkoriščiti vse svoje sile v prid svojega Naroda. — Goriški Slovenci! Prišel je dan za delo, brez dvoma, naprej na delo za blagostanje vseh. — Delati se mora brez predsodkov: preč stare ideje, preč sovraštvo še ne dobro pozabljeno, delati moramo svobodni principah onih časih kateri nikdar več se ne bodo ponovili.

Vsako mesto, vsaka dežela zaveznikov ima na dnevnem redu »besedu«: Mladi naprej, mlada sila, nove ideje naprej!

Ne pozabiti moramo da tudi naša je dežela zaveznikov in da ako se ne držimo istih principah, zgubimo lepo priliko, zlati čas.

Naš list se zovi: »Goriški Slovenec«. On noče postati list nobedne privatne osebe, tem več svobodna tribuna iz katere vsaki od nas go-

vori in kaže našemu narodu pravo pot v tih težkih političnih časih.

Nič praznih besed, ampak jasne in praktične ideje, jasen vid našega pomanjkanja.

Moramo, Goriški Slovenci, da svobodna razložitev tih naših mislih in potrebah se izvrši po naši volji, in to za to da sami odličimo našo srečo, kakor sami hočemo, popolnoma v smislu naših potrebah.

Odbor Vredništva.

Pogled v bodočnost.

Stojimo na pragu velikih dogodkov, na pragu mirovne konference. Jasno je vsakomur, da se odloči pri sklepu mirovnih pogajanj tudi usoda naše dežele. Zato je pa treba, da smo pripravljeni na te velike dogodke.

Ako pogledamo nekoliko let nazaj v dobo pred izbruhom svetovne katastrofe, priznati moramo, da je naša dežela pokazala lep razvoj v vsakem oziru. Nova železnica, ceste, melioracije rek, elektrarne itd. so dale upati v lepšo bodočnost prej zapuščene in napolpozabljene goriške dežele. Ako slovenski del naše dežele ni kazal onega napredka kakor bi moral, je bilo krivo več vzrokov. En poglavitnih vzrokov pa je bil brezdomno ta, da Slovenci goriške dežele niso nikdar nastopali skupno, da so bili razcepljeni v stranke in struje, ki so onemogočile vsako resno skupno delovanje v prid slovenskega naroda na Goriškem. Osebnost politika in slavoohlepnost posameznih voditeljev je šla celo tako daleč, da ni bilo mogoče niti skupnega gospodarskega delovanja. Vsa naša politika, vse naše gospodarsko delovanje ni imelo skupnega cilja.

V tem stanju so nas dohiteli dogodki, nas je našla svetovna vojna.

Potem so sledila štiri leta grozot in strahot, ki so isčrpala vse sile naše dežele. Sledil je polom stare Avstrije tako nenadoma, da so bili presenečeni celo oni, ki so ta polom prej ali slej pričakovali. Goriški Slovenci pa so se našli naenkrat v popolnoma novi situaciji, na katero — zopet niso bili pripravljeni.

Kar nam goriškim Slovincem pri-
nese bodočnost ne leži v naših močeh.
Zato so poklicani drugi, da uredijo
našo usoda. Pač pa leži v naših mo-
čeh da zboljšamo naš gnetni položaj,
da se rešimo gospodarskega prepada.

Ni je dežele nekdanje Avstrije, ki je toliko trpela kakor Goriška. Kar ni uničil ogenj topov, uničile so lačne in brezsrčne tolpe nemških in ogerskih vojakov. Mnogo prebivalcev je našlo smrt vsled ljutih bojov, mnogo jih je poginilo vsled bolezni in gladi v avstrijskih taboriščih. Ostali, ki žive danes v domovini ali izven nje so gospodarsko uničeni.

A največ je trpel naš kmet, naš posestnik, saj je Goriška izključno agrarna dežela. Ako hočemo rešiti našo lepo deželo gospodarskega propada je treba da pomagamo našemu kmetu na nogo. Svetovna vojna je pokazala, da je edino kmečki stan podlaga vsakemu narodu, vsaki državi.

Treba je našemu kmetu znatne podpore, da si kupi novo živino, novo orodje, da si sežida na novo svojo hišo, da popravi uničena in upostošena svoja polja. Ako si bo opomogel kmet, opomogel si bo tudi mali obrtnik, trgovec in meščan. Najprej torej kmetje in potem trgi in mesta.

Ta podpora mora biti v denarnih sredstvih ali v obliki odškodnine ali pa posojil. Toda posojil, za katerimi se ne skriva dobičkaželjnost bankirjev in drugih posameznikov. Treba je tudi, da so te podpore znatne, izdatne.

Treba je tudi, da vsi oni ki se še niso vrnili v svojo domovino, iz tega ali onega vzroka, povrnejo, vsaj za nekoliko časa, da pojasnijo merodajnim faktorjem, da so podpore potrebni. Danes nima smisla ostajati na Dunaju, v Gradcu ali Bog ve kje in držati roke križem!

Prvi korak k temu prerorenju naše dežele bi bil, da se združijo vsi župani naših občin, ali vsaj vsi oni posestniki, ki imajo za to prerorenje smisla in voljo v eno mečno falango, brez ozira na politično mišljenje in začno delati delati in zopet delati.

Z eno besedo, treba nam je močne kmečke stranke med goriškimi Slovenci.

«Goričan».

Prebivalstvo brez svojega lista je kakor en muhec; se ga ne more razumeti. Naj ta list razglasa vašo pravico in vašo voljo.

Novo življenje.

Mirovno zborovanje še ni dala svetu stalnega reda; izvršile so se pa tako radikalne izpremembe da človeška sila jih ne predrugači več.

Vojna ni le samo uničila vasi in opustošila polje, ni samo učinila izginjenje Avstrije in razpad one velikanske vojaške stavbe in navidez nepramagljive kakor je bil nemški militarizem; ona je tudi raztrgala staro cesto na kateri človeštvo si je upalo priti do svoje sreče.

Dan danes vse se je izpremenilo; kdor tega ne opazi je slepec ki zametava dobroto luči. Mi sami smo poskusili da človek more prestatl vsakovrstnemu pomanjkanju če prisiljen. Malo od nas so imeli veliko srečo trpeti za en ideal in ne po nasilstvu.

Prepričani smo da kar se je zdelo enkrat nemogočna izvršitev posameznega človeka, danes se je storilo, izvršilo.

To je znamenje da našo staro prepričanje, dobro enkrat, za tedajne razmere, ne odgovarja, ali samo malenkostno resničnosti. Uverjeni smo bili enkrat da za razpravo in pospešilo splošnega ljudskega dobrega zmožne so bile le nekatere posebne osebe. Tako so postali ljudski vodje, stranski voditelji, nekateri včasih inteligentni in večkrat le sviti kot lesica, nekda poštene in nesebični in tudi pogostoma podkupljenci kateri so prodajali blagglasne besede za gotov denar.

Take stvari, hvala Bogu, niso bile ena slovenska posebnost: cel svet je imel to bolezen. Sedaj ves svet gleda se predrugačiti. V Angliji, v Italiji, na Francoskem, za opomniti samo velike zmagovalne države, je polno novega duha, ki zahteva prenovitev političnega življenja.

Ne toliko se gre za nove ideje katere se vzbujajo, kakor na kakšnem način moramo ravnati politično uprašanje. Enkrat politične stranke so mogle služiti in obogatiti štiri ali pet oseb bolj znanih, ustreči častihlepnosti dveh ali treh drugih, so dale životariti in so pasle z obljubami svojo številno čredo, edina katera je materialno trpela in žrtvovala stranki svojo vero. Stara politika, malo več malo manj se je povsod tako peljala. Videli smo za časa vojne, katera nam je pokazala do nagega duševne rane človeštva, da v vsaki demokratični državi parlamenti se ni so vedno strinjali z svojim narodom kjer poslanci so bili izvoljeni po stari politiki in ljudstvo je popolnoma slutilo nove čase.

Splošna današnja ljudska namera, in v tem so enake misli prijatelji in neprijatelji, je za drugo pot, če ne v političnem programu vendar za njegovo izvršbo. Politično vodstvo, od katerega je odvisna bodočnost enega naroda, ne smejo

držati le nekatere osebe, politiko morajo voditi vsi državljani in svobodno.

Svet je prišel do svobode ne samo za opustiti stare državne forme tako nasprotne novemu času, pa tudi za iztrebiti one zvite politike kateri so držali ljudstvo v temi in so mu obljubovali telesno in duševno blagostanje med tem ko so gledali napolniti le svoj žep.

Rojaki slovinci, spomnimo se dobro te zadeve in dajmo preskrbeti. Naj vse ljudstvo, ali samo ljudstvo, se odloči za to politiko, katera mu bode najbolj koristila.

List svobodnega ljudstva ne sme braniti zabeno korist; njegova beseda mora doneti čista in nestranska v korist vsega ljudstva katero trpi in si želi boljše stanje.

Naša skrb.

V naši deželi vse se mora ponoviti. Domovina naša pred vojno ni trpela po lakoti, kjer vsi so bili pridni delavci. Vojna nas je tako strašno škodovala da mi ne moremo zaceliti naših ran brez velike pomoči. Ali obupati ne smemo. Je nekaterega dolžnost nam priti na pomoč v tej prenapredbi; ta je dolžnost države.

Za našo srečo mi goriški Slovenci pripadamo oni stranki katera je vojno zmagala; mi smo pri tih kateri lahko in pravično zahtevajo odškodnino od premagane stranke; torej tudi mi imamo pravico do te odškodnine.

Ali če mi ne prosimo državi dostojno pomoč za prinaradbo zgubljenega bode pač težko da drugi bodejo skrbeli kakor dolžnost za ukazuje. Veliko skrbih ima država. Ni le naša dežela trpela. Tudi Furlanija je bila opustošena.

Moramo sami povedati državi kar potrebujemo. Vsaka občina si mora napraviti spomenico v kateri se lahko vidi koliko hiš je bilo podrlih, koliko škodovanih, in koliko orapanih od avstro-ogrskih vojakih med tem ko, žalosten spomin, so bivali med nami.

Državi se mora obvestiti ne samo koliko je trpelo našo polje ampak tudi sredstvo za ga položiti na prejšnje mesto.

In za obrt se mora tudi tako misliti. Ali se mora delati. Vse naše občine so na to mislile?

Ne izgubljati zlatega časa; država nam mora priti na pomoč, vprašajmo in dajmo dokazat kar potrebujemo. Če bomo čas zgubljali glede se eden drugega in v praznih besedah ne pridemu do nobenega dobrega sklepa.

Pozabiti ne smemo; da demokracija katera slavno je zmagala v letu 1918 se drži principa po katerem vsak je svoboden doseči svojo blagostanje pod pogojem da ga zna in hoče imeti.

MED AVSTRIJSKIH RAZVALINAH.

januar 1919.

Konca preteklega meseca sem se našel na Dunaju. Glavno mesto, avstrijske republike, po zunajnosti se vidi da je ostalo isto glavno mesto cesarstva kakor smo ga opazili za časa vojne.

Iste lepe gospe na sprehodu v »Kärntnerstrasse« ista častniki vedno pripravljeni na galantne dogodijaje, in vedno iste trgovine skoraj prazne z neverjetno ceno in večinoma polne »Ersatza«.

Ali kdor se zamudi samo en par ur na Dunaju in pride v večjo dotiko z mestom, takoj opazi da zunanji mir in red sta le vesela larva pod katero tiči in životari težko življenje.

Lakot dela največji strah Dunaju. Velika množica papirnatnega denarja izdana od starega cesarstva z namenom da ustvari eno slepo boljše stanje med avstrijskim ljudstvom, je popolnoma uničil privatne bogatije.

Tudi oni kateri pred vojno in za časa vojne so šteli velike sreče, dan danes štejejo le barvan papir skoraj brez vrednosti. Pred ko je izginilo avstrijsko cesarstvo si je zakrivilo z največjo sleparijo ko se jo more misliti.

Kdor mora vstopiti v eden javen urad takoj opazi eno drugo pomanjkanje: Zmešnjavo in nered. Ker nova republika še ne zna kako bode živela v bodočnosti je negotova in omahljiva v celi svoji uredbi.

Navadno vprašanje javnega upravnika s kojom odgovorja vaši prošnji: Ste li gotov da se morate obrniti do mene? In le malo kedaj se posreči da se pride do kaj dobrega.

Tudi drugje sem bil, kjer kakšna druga država raste na razvalinah starega cesarstva Hasburšanov. Povsod če ne taka revščina kakor na Dunaju pa ista negotovost in isto omahovanje.

Narodi ki so trpeli dolgo časa pod avstrijskim jarmom, tlačitelj vsakega človeškega napredka, dihaajo še le težko prvi vetrič svobode!

Jaz se spominjam večkrat na svoje slovenske brate na Goriškem in si želim iz ljubezni ko imam do rojstnega kraja, da jih Bog ohrani od takih nesreč.

Si želim da bi imeli eno vlado katera bi resnično bila zmožna za vladanje, da bi ne imeli nikdar te svobode katera izrodi anarhijo in nered, ker to je največja nesreča za narod. Mi Slovenci potrebujemo eno vlado katera bode znala zdraviti naše materialne in duševne rane, in ne da se pričakamo o načela Marx-ove ali Lenin-ove svobode.

Mi Slovenci potrebujemo eno vlado delavno; gorje nam če bomo imeli eno vlado katera čas bode tratila v praznih pogovorah.

Politični pregled

Mirovna konferenca.

Pariz. Mirovna konferenca bode pričela dne 20. t. m. Otvoril jo bode predsednik francoskega ministerstva Clemenceau.

Medtem se veliko dela za diplomatske priprave. Dne 12. t. m. je zborovala višja vojaška komisija. Udeležili so se samo predsedniki ministerstev in ministri za zunanje dela zaveznih držav.

Zastopala sta Francijo Clemenceau in Pichon, Anglesko Lloyd George in Balfour, Italijo Orlando in Sonnino ter Ameriko Wilson in Lansing.

Prvi predmet, ki so razpravljali je bil za podaljšanje medmirja z Nemčijo. Bil je pri tej konferenci navzoč tudi maršal Foch ki je govoril pod kakšnim pogojem se izvršuje medmirje.

Višja seja je nadaljevala če in pod kakšnim pogojem se mora podaljšati čas medmirja Nemčiji.

Nasledno se je razgovarjalo koliko delegatov lahko pošlje posamezna država h mirovni konferenci.

Francoski zastopniki so predlagali da različne vlade pošljejo pet, tri, dva, ali enega zastopnika, kakor pač več ali manj posamezna država je žrtovala za zmago. Ta prva seja ni imela drugega namena.

Wilson-ove ideje.

Pariz. Pred začetkom mirovne konference predsednik Wilson imel je dolg pogovor z predsednikom italijanskega ministerstva, Exc. Orlandom.

Pri temu snidenju govorila sta slavna moža 6 glavnih zadevah katere najbližje zanimajo Zedinjene Države ter Italijo pri mirovni konferenci.

Amerikanski delegat Hoover navzoč pri pogoru izjavil je časnikarjem da predsednik Wilson se popolnoma strinja z predsednikom Orlandom na vsakej točki. Orlando je trdno obljubil predsedniku Wilsonu da italijanski delegati pri mirovni konferenci bodejo podpirali na vso moč Wilson-ove ideje, namreč za sestavo zaveze narodov in novega svetovnega pogleda.

Podaljšek medmirja z Nemčijo.

Pariz. — Dne 15. t. m. v Treviru se je podaljšal čas medmirja med zaveznikom in nemčijo.

To podaljšanje se je sklenilo po novem pogoju glede posebnega na splošno ekonomsko stanje. Poglavitni pristavek je da morajo izročiti Zvezi celo svojo ovsko moznarico za prenos živeža v de- e bolj škodovane od vojne.

Situacijo na Nemškem.

Rim. Dogodki zadnjega časa obtežavajo vsaki dan bolj notrajno situacijo na Nemškem. Vrh vsakovrstne ekonomske težavnosti, takšne da nemci so pripravljeni sprejeti kakoršno si bodi vlado če tudi tujo samo da bi se preobrnilo čim prej na boljše, se množijo tudi politične težave.

Večina socijalistov ko je prevzela vlado po razpadu Hohenzollernu, se ni našla iste misli. Bavarci pod vodstvom Karla Eisnerja ne zaupajo Prusom katere vodi Ebert. Med tema dvema vstopila je nova stranka «Spartacus», ki jo vodi Liebknecht in z ki bi veselo omogočil na Nemškem oni bolševski režim kateri z Leninom in Trotzkejam je pokazal do sedaj tako slabe uspehe na Ruskem.

Ta prepir različnih namierah, iz začetka samo po idejah postaja vsaki dan bolj oborožen razpoz.

V Berlinu ebertanci in spartakjanci so doživeli krvave medsebojne napade: v Stukardi spartakjanci so napravili silne demonstracije proti ministrom dela in zunanjih del ter so zasedli oboroženi veliko javnega poslopja.

Kakor da bi ne bilo še dosti smešnjave so se pridružili zadnje dneve tudi anarhisti in so tako donesli v boj eno nasilstvo do sedaj še nepoznano na Nemškem.

Tako je postala težka situacija in vse zaradi velikega sovraštva različnih političnih skupin katere prav za prav so se skupaj rodile.

Pruski socialisti so se pridružili h nekdanji večini stare stranke. Njene voditelje, Eberta in Scheidmanna obtožujejo čez da so izkoristili propod za prevzeti vlado v svoje roke in da izkoriščajo revolucijo za svoje namene z pomočjo velike finance ter industrije.

In pomagajo jima ne samo socialisti stare stranke ampak tudi stari nemski imperjalisti.

Bavarski socialisti vodjeni od Karla Eisnerja so se pridružili neodvisni Haaserjevi in Dittmanovi stranki. Ti so osamljeni in ljudstvo se ne briga za nje prav nič ker jih smatra le za častilokomne ki hočejo priti samo do vladarstva. Tudi spartakjancem pod vodstvom Liebknechta, Ledeboura in Rose Luxemburg, ne zaupa bog zna kaj ljudstvo. Njih komunizem ni gotovo ono zdravilo katero potrebuje Nemčija za zaceliti svoje velike rane.

Najmanj pa gotovo bodejo pripomagali svoji deželi anarhisti. Ti so oboroženi; so bili že pri rudeči straži in ko delajo v Berlinu in drugje nereda napravljajo z tem smeraj bolj težko že tako slabo notrajno situacijo.

To početje oslabi Nemčijo tudi v najdaljini bodočnosti.

Ko se je tako veselil enkrat nemški narod o kaiserjevih zmagah, pokuša danes tudi grenkoto požara, danes ko v teskoči se bori za imeti zopet normalno življenje.

Kakšna razlika loči to deželo od zmagovalne Entente! Tam strašanski nered na neznani cesti, tukaj najlepši in čisti red ki vozi dobro na pot novega in srečnega življenja!

Liebknecht ranjen.

Amsterdam. Listi poročajo da Karol Liebknecht voditelj socijalistične stranke «Spartachus» je bil teško ranjen.

Liebknecht aretiran.

Zurig. Poročajo iz Berolina da Liebknecht je bil aretiran v hiši enega svojega prijatelja. Tudi Roso Luxemburg so aretirali.

Ustreljen.

Zurig. Poročajo iz Berolina da so ustrelili Liebknechta, ker je hotel zbegati na potovanju.

Luxemburgska Republika.

Bruxelles. — Ko je počila svetovna vojna, med tem ko nemčija je zahtevala prosti prehod za svoje vojake čes Belgijo je zasedla tudi Luxemburg, ne velika ali svobodna vojvodina, katera ker je imela le kako stotino vojakov si ni mogla vprieti strašanski kaiserjevi vojski in tako prisiljena je bila se vpogniti nasilni premoči. Luxemburžani po naroda mešani, malo francoši in malo nemci, so teško prenesli to okrutno nemško nasilstvo zakaj Nemčija je trdo postopala z ljudstvom v celih 52 mesecev svoje posedbe.

Velika vojvodinja Marija Amalja, mlada in neizkušena žena o politiki, ne da bi kaj storila za olajšati teškočo svojega naroda je izročila celo gospodstvo dežele napadniku. Njena mlajša sestra je še slabše napravila; zaročila se je nemškemu knezu kar je močno razžalilo malega ali ponosnega Luxemburškega naroda. Ko zveza je osvobodila ta narod ljudstvo je takoj dalo vedeti veliki nadvojvodinji da ne misli več pustiti vladarstvo taki ženi.

Dolgo ali mirno so se pogovarjale različne stranke in dne 12. t. m. so prišle do dobrega zaključka.

Poslanci so imeli sejo, so odločili skoraj enoglasno propad dinastije ter proklamirali republiko.

Nekdanja vojvodinja živi pa v enem gradu v blizini mesta.

Angleško in mir.

London. Pred odpotovanjem na Francosko kot udeležnik višje zaveznikov konference, prvi angleški minister Lloyd George je tako-le govoril časnikarjem. Upam si doseči en trajni mir tako da postane nemogoče obnavljanje strašanskega boja in krvavega klanja od kojega sedaj izidimo.

V vobče se mora priznati da malo pred mirovno konferenco si goji na Angleškem veliko upanja v tak mir kateri brez da bi kaj odrekel zmagovalnim narodom, ne bode ohranil korenin sovraštva provzročitelja preprirov in novega krvavega klanja.

Je gotovo solidno poročstvo odločitev treh velikih evropskih sil, Francija, Angleja in Italija, v popolnem sporazumu z združenimi državami iz Amerike, ko so pričeli delovanje konference z sestavo ene prve in močne lige narodov, sestavljene iz zaveznikov in združenih državah.

Angleška vlada je dala izdelati generalu Smute en natančni načrt za sestavo ligo narodov. Sodeloval je z generalom Smutom tudi minister Lord Cecil.

Ta razglas se smatra v političnih krogih kot znamenje da pri mirovni konferenci pravice glavnih državah katere največ so pripomogle vojni in ki svojimi žrtvami so provzročile poraz sovražnika, bodejo od vsih pravilno pripoznane, tako da v bodočnosti se izključi vse mednarodne prepire.

Spopadi med Srbi in Hrvati.

Zagreb. V Belovarju in v Kucarju dne 6., 7. in 8. t. m. so se nekoliko spopadli Srbi in Hrvati vedno radi verstva. Hrvati nočejo pripoznati Srbom pravice čez svojo deželo. Spopadli so se tudi močno v Kapeli (Slavonja) katoliki Hrvati in Srbi staroverci. Silna demonstracija je bila proti srbski združitvi ker inteligentja Slavonje si želi postati svobodna.

Nekaj boljševikov, ostanek zelenih kadrov iz za časa vojne hočejo porabiti priliko za se dati v rop.

Rusija in Zaveza.

Washington — Združne Države v Ameriki so predlagale in države Zaveze priznale da h mirovni konferenci se lahko udeležijo ruski delegati samo istih dežel kjer se je red in spoštovanje. — Boljševiki so torej izključeni.

V kratkem države bodejo sklenili kaj bo za napraviti za imeti red v Siberiji in za ohraniti poljsko svobodo koju grozijo boljševiki.

V Amerikanskim senatu, senator Hitchcock, predsednik komisije za javna dela, je izjavil da vsi amerikanski vojaki ki se našejo v propadenemu carstvu, imalo nalogo edino pomagati ljudstvu proti boljševikom.

Zaveza gleda samo ustanoviti v Rusiji red in svoboda.

Goriški Slovenci!

Ta list je vaš!
Ni za osebno korist.
On bode vedno in svobodno govoril vašo mnenje.
On se bode vedno, nesebično boril za vašo dobro.
Čitajte - ga!
Razširjate - ga!

PRIJATELJEM.

Prosimo prijatelje ki bivajo na deželi, da pomagajo temu listu.

Ne zadostuje ga naročiti, ker če se ga moralno podpira se pripomoči njegovemu življenju in razvoju. Ker »Goriški Slovenec« hoče brniti in pospešiti stanje v deželi slovenskega ljudstva, mora vsaki rojak mu donesti svoj moralni prispevek. Nas bode veselilo razglasiti želje raznih občinah in drugih skupčin; mi bomo dali gostoljubnost vsakemu dobremu namenu za obče dobro, če tudi posameznega rojaka.

Vojna nas je vse potrosila, eden je tukaj drugi je tam.

Begunci, kateri so že težavno pričakovali na kranjskem dan vrnitve v domovino, oni ki dohajajo iz daljnega kraja Italije, imajo gotovo sorodnike in prijatelje za pojskati: naj nam pišejo, bomo skrbeli za jih našit.

»Goriški Slovenec« je ljudski list, ljudstvo naj se posluži kjer mu pritiče.

Ta list je bil danes prvič izdan ali še ne v popolni obliki.

Primanjkuje se marsikaj.

Pozneje, z biagovoljnostjo čitateljev, si upamo prinesiti vse novce naše dežele.

Sposobna oseba nam je obljubila svojo svesto sodelovanje o kmetiški snovi. Nekateri dobri slovenski pisatelji poslali nam bodejo v časih kakšno novelo ali »feuilleton«.

Naša skrb je napraviti kar je bolj mogoče da naš dragi slovenski narod bode imel en list ki ne bode branil samo ljudske interese, ampak tudi da mu bode malo v poduk in razvedrilo.

TEDENSKI KOLEDAR

18. januarja.	Sobota Sv. Petra stol v Rimu
19. "	Nečelja Kanut
20. "	Poned. Fabjan in Seb.
21. "	Torek Neža
22. "	Sreda Vincencij
23. "	Četrtek Zaroka M. Dev.
24. "	Petek Timotej.

Upravitelj in urednik: KAROL JUŠIČ.
Tiskarna G. Juch v Gorici.

Medzavezna seja za živež.

Pariz. Dne 12. t. m. se je prvič zbrala višja seja za živež. Seja je imela nalog od zaveznih državah za preskrbeti hrano in živež narodom, posebno onim ki največ so trpeli skozi vojno.